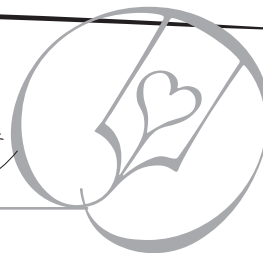

Antologie literară cu muză

Cenaclul literar *Iulia Hasdeu* se întrunește o dată la două săptămâni, propunându-și discuții pe marginea textelor semnate de către cenacliști, a cărților citite de către aceștia, a următorului număr de revistă ș.a. Momentul de grație al acestor ședințe îl reprezintă proba literară. Având drept punct de pornire fie o aserțiune, fie o metaforă, fie... un cuvânt, tinerii creează ad-hoc, timp de 3-5 min., meditănd asupra cuvântului/metaforei sugerate. În cadrul uneia dintre ședințe, punctul de pornire l-a constituit cuvântul *mâini*. Ce au văzut în propriile mâini unii tineri rămâne să vedeți și dumneavoastră. Eu una am rămas și rămân în continuare mirată de astfel de perle care izvorăsc aparent dintr-un exercițiu literar, dintr-un joc.

A. B.

Măinile mele țepene au dus câteva genți de-a lungul timpului. Au bătăturile apar după ce treaba a fost făcută? Măinile mele se încleștează bine când prind bara din troleibuz exact ca mâinile unei maimuțe agățată de liane. Măinile mele, de și-ar vedea liniile vieții și ale norocului, s-ar cruci zicându-mi: „Ia-ți o altă palmă!” Iar eu le-aș răspunde: „Voi știți că la viața mea am fost ținut în palmă, dar nu știți că am fost și pălmuit”.

Ion Mischevca

Mâini... Mâini peste tot. În stradă, în autobuz... Tot mai multe mâini, tot mai puțini oameni.

Alex Ciorici

Mâini – ochi de niciunde
ce sapă în lut
icoane sparte.

Nimic.

Încerci să le atingi,
să simți cum mor lumile.

Încerci să le zbori,
barem pentru o toamnă.

Încerci să le mori.

Să fii.

Dar nu-ți aparțin.

Cristina Mogâldea

Mâna mea se târăște
printre cuvintele acestei foi
ca un șarpe...
visează degetele ei.
Îi este dor de cealaltă mână...
Mâna mea răsare din buzunar
ca o iarbă din pământ.
Se uită la mine
și mă întrebă cât e ora.

Aurelia Borzin

Măinile mele – cătușe lungi, infinite de piele.
Ba nu, mănuși până la umăr. Ba nu, până la cot. Ce contează... Mâna e doar cu ce îmbrățișezi. Măinile mele – cârje de consolat lumea. Măinile mele – lumânări de ceară. Ba nu, candelabre. Ba nu, facle, dar aceasta doar când le flutur spre cer. Măinile mele – aripi rudimentare. Singurul rudiment cu care poți să omori.

Aurelia Cojocar

Am două mâini de care trebuie să am grijă, fiindcă-mi sunt ca a doua față, fiindcă mă ajută să-mi mențin echilibrul. Măinile mele sunt doi pionieri care tatonează lumea. Unii spun că ele ascund viitorul.

Igor Briceac

Măinile mele – niște copaci care-și întind ramurile spre cerul limpede ca apa.

Valeria Grumeza

Măinile mele – un cuib ce leagănă zi de zi amintirile copilăriei, durerile mamei, liniștea casei. Obosite, spre seară, se opresc din fuga lor cântărind ce au de făcut în ziua următoare: să formeze un număr de telefon, să scrie câteva rânduri dintr-o poezie de suflet, să zăbovească în bucătărie, să se joace cu un ac de cusut, să..., să... Și iarăși să legene griji, proiecte, nereușite...

Iulia Cojușneanu

Măinile mele:
distanțe interplanetare,
apusuri violete,
șiruri de mărgele,
aleile din parc,
unduirile apei.

Mihaela Iordăchescu

